

однолітками); здатність дитини довільно регулювати поведінку через засвоєння усталених зразків та докладання вольових зусиль.

Формування ціннісних орієнтацій є процесом наслідування відповідно до «карти цінностей». Враховуючи цінності, які дорослі (педагоги, батьки) визначили як значимі в процесі духовно-морального зростання дошкільника, а сама дитина прийняла, відбувається покрокове становлення особистості, що триватиме до юнацького віку.

Таким чином, процес підготовки дитини дошкільного віку до навчання в школі має бути організований із врахуванням основних вимог до формування базових цінностей особистості: дружба, взаємодія, співпереживання, що забезпечать майбутньому школяреві успішність у процесі адаптації до шкільного життя. Означені цінності сприятимуть утвердженню комунікативної компетенції: спілкуванні з однолітками та дорослими (батьки, педагоги), покращенню навичок партнерської та командної роботи, вміння домовлятися та вирішувати конфліктні ситуації, підтримувати однокласників у ситуаціях перемог і поразок, виявляти емпатію, брати на себе відповідальність та проявляти ініціативу під час спільної з однолітками діяльності.

Література

1. Богуш А. М. Підготовка дітей до школи у вимірі дошкільної зрілості. Збірник наукових праць Херсонського державного університету. Сер. Педагогічні науки. 2015, Вип. 67. С. 158-163. URL: <http://dspace.pdpu.edu.ua/handle/123456789/2226>
2. Матвієнко С. І. Методика формування у дошкільників соціальної компетентності. Ніжин, 2012. 106 с.
3. Піроженко Т. О. Сучасні діти – відображення цінностей дорослого світу: методичні рекомендації. К., 2014. 120 с. URL: <http://lib.iitta.gov.ua/8535/1/Сучасні%20діти%20-%20відображення%20%20цінностей%20%20дорослого%20%20світу.pdf>

УДК 37.7458 (4)

Ребуха Л. З.

доктор педагогічних наук, доцент,
завідувач кафедри освітології і педагогіки
Західноукраїнського національного університету
L_Rebukha@ukr.net

Климчук А. О.

магістр 1 року навчання спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки
Західноукраїнського національного університету
klymchuk.99@gmail.com

ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ІЗ СТРАХУВАННЯ У ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ ЯК ЧИННИК ПІДВИЩЕННЯ СТРАХОВОЇ ГРАМОТНОСТІ НАСЕЛЕННЯ

Місце України на світовому ринку страхових послуг у значній мірі залежить від її спроможності та здатності утворювати потрібні умови з метою розвитку вітчизняного страхового ринку, попиту всередині держави на

продукти страхових компаній. В Україні за сучасних умов функціонування страхових компаній визначну роль відіграє незначна страхова культура населення, як чинник, що гальмує розвиток ринку страхових послуг. Це в свою чергу знижує дієвість регулювання та розвитку ринку страхових послуг в Україні і захисту прав споживачів послуг страхових компаній [1].

Однією з причин низької страхової культури населення є проблема підготовки фахівців, тому нині перед закладами вищої освіти стоять серйозні виклики.

Страхова галузь, як одна з інтелектуальних, технологічних і динамічних сфер економіки, вимагає для зайнятості в ній працівників саме з вищою освітою. Тому ті процеси, які зараз відбуваються в закладах вищої освіти, та їх результати в майбутньому прямо зачіпають інтереси кожної страхової компанії. Головною ж тенденцією, яка визначає сьогодні, та буде визначати в прийдешньому, формат одержання професійної підготовки є розширення та поглиблення неперервної освіти, насамперед як багаторівневої підготовки в структурі бакалавр – магістр [2, с. 9].

Розвиток страхування вимагає оволодіння його суб'єктами основами теорії та практики страхового бізнесу. Для того, щоби дані знання примножувалися та трансформувалися на населення і на страхові компанії, необхідно активно розвивати науку та освіту в галузі страхування [3, с. 151-152].

Система підготовки кадрів для страхового бізнесу базується на додержанні наступних головних принципів [2, с. 9]: неперервності навчання кадрів; їхня сертифікація; уніфікована система оцінки професійних знань.

При аналізі ринку освітніх послуг у сфері страхування можна виокремити кілька інтегрованих в одну систему елементів, Це, зокрема: 1) підготовка страхових агентів – школи з підготовки страхових агентів при страхових компаніях; 2) підготовка фахівців із вищою освітою за спеціалізацією в сфері страхування – державні і приватні заклади вищої освіти; 3) короткотермінове навчання та підвищення кваліфікації фахівців страхових компаній – комерційні центри та заклади вищої освіти; 4) підготовка менеджерів і провідних фахівців страхових компаній за програмами MBA.

Більшість менеджерів страхових компаній вважає, що фахівець із середньою освітою в сфері страхового бізнесу має при первинному прийомі на роботу як молодий фахівець спершу пройти шлях страхового агента.

Втім поповнення агентських мереж частіше за все проходить не за рахунок випускників профільних закладів вищої освіти. У більшості випадків страхові компанії вважають за краще вчити страхових агентів самостійно в школах, які спеціально створені при страхових компаніях [2, с. 9]. Тоді ж як ми вважаємо, що такі освітні процеси не до кінця є професійними та тими, котрі формують компетентнісні складові особистості майбутнього фахівця.

За теперішніх умов значні перспективи має дворівнева структура підготовки агентів, коли саме навчання проводиться в страхових організаціях. Мінімально потрібні вимоги щодо підготовки перевіряють уповноважені установи, яка підтверджує знання сертифікатом чи іншим документом.

Безумовно, тут істотне значення має суспільне визнання відповідних сертифікатів і документів [2, с. 10].

Водночас на сьогодні ситуація з одержанням вищої освіти в сфері страхування є дещо кращою [1]. Так, в Україні підготовка фахівців, котрі спроможні працювати у страхових компаніях, здійснюється за програмами вищої освіти в провідних класичних університетах та закладах вищої освіти фінансово-економічної спрямованості, зокрема на факультет фінансів та обліку Західноукраїнського національного університету, де створена та успішно функціонує кафедра фінансового менеджменту та страхування, чий профіль наукових досліджень та підготовки фахівців прямо пов'язаний із страхуванням.

Саме тому Україні варто збільшити необхідну кількість та поліпшити досягнутий ступінь підготовки фахівців страхового напрямку в умовах посилення конкуренції та поступового запровадження світових стандартів. В останнє десятиліття підготовка фахівців для страхової справи теж відбувається за магістерськими MBA програмами з присвоєнням звання ступня вищої освіти Master of Business Administration [2, с. 10]. Розвиток страхування знаходиться під впливом змін законодавчої бази, стану платоспроможності покупців страхових полісів та ін. Це обумовлює потребу періодичного післядипломного навчання персоналу страхових компаній [2, с. 11].

Метою кафедри фінансового менеджменту та страхування є реалізація нової парадигми у підготовці фахівців, яка ґрунтується на поєднанні сучасних освітніх технологій з найкращими традиціями класичного університету. Водночас діяльність кафедри освітології і педагогіки зорієнтована на підготовку висококваліфікованих педагогів з управління закладами освіти, які мають глибокі знання та організаторські вміння у сфері страхування. Цієї мети можна досягти лише шляхом посилення науково-дослідницької та її практичної спрямованості, що передбачають поглиблене змістове наповнення навчальних дисциплін на рівні кращих світових стандартів освіти [4, с. 124–125].

Таким чином, розвиток ринку страхових послуг потребує забезпечення його достатньою кількістю висококваліфікованих фахівців. З цією метою ефективною є система фахової підготовки та сертифікації фахівців зі страхування. Водночас важливо сконцентрувати науковий потенціал закладів вищої освіти на опрацюванні в найближчий період разом зі страховими компаніями та Національним банком України проекту «Стратегія розвитку страхування в Україні на період до 2025 року».

Література

1. Журавка О. С., Лопатченко С. Г. Страхова культура як один із чинників впливу на розвиток страхування. *Ефективна економіка*. 2015. № 5. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=4102>. (дата звернення: 2.04.2021).
2. Пікус Р., Ігнатюк А. Страхова освіта як фактор підвищення страхової культури суспільства. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. Економіка. 2012. № 133. С. 8-12. URL: http://bulletin-econom.univ.kiev.ua/wp-content/uploads/2015/11/133_2.pdf. (дата звернення: 3.04.2021).

3. Осадець С. С. Науковий супровід розвитку страхування. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/197235904.pdf>. (дата звернення: 2.04.2021).

4. Ребуха Л. З. Професійна підготовка фахівців соціальної сфери: проблемні підходи. *Проблеми реформування педагогічної науки та освіти: матеріали міжнар. наук.-практ. конф.* (Хмельницький, 1–2 груд. 2017 р.). Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2017. С. 124–125.

УДК:378.147:004

Rybina N.

PhD in Philology, Associate professor, Foreign languages department,
West Ukrainian National University
nataliarybina@ukr.net

Tsaryk O.

Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Foreign languages department,
West Ukrainian National University
tsarykolga@gmail.com

THE PECULIARITIES OF EDUCATIONAL COMMUNICATION UNDER THE DISTANCE LEARNING

The history of educational system development allows to predict possible consequences of introduction in pedagogical practice of this or that innovation. In the conditions of distance educational process the form and a kind of activity change i.e. it adds the necessity to formulate questions not on algorithm but according to studying of a training material.

The concept of "distance learning" is interpreted in the scientific literature as a purposeful interactive process of interaction between a lecturer and a higher educational establishment based on the use of modern information and telecommunications technologies [3, P. 70].

In the process of distance learning, educational communication is decisive, thus, the effectiveness of learning depends on its level. Under the distance learning, the form of communication changes, especially during a pandemic, but with the implementation of distance learning, a number of tasks can be solved, in particular to ensure the availability of various educational resources; the possibility of receiving education in a convenient, adequate and appropriate form for the student; to develop creative and intellectual abilities of the student through open and free use of all educational resources and programs, including those available on the Internet; data exchange, communicative activity on the basis of common interests, first of all professional and educational; organization of leisure, recreation and development; improve skills, retrain or change professional activities [1, P. 67].

A specific feature of the current socio-cultural situation in the educational space can be called the assignment of new information technologies to the defining symbolic function of building a new educational environment.

The model of educational communication in the space of educational cross-culture (information-educational culture) is changing as well. The traditional model